

Vinc?

Montserrat, Advent 2018

“La Presència començada

La paraula Advent no vol dir en si mateixa «espera», com podria suposar-se, sinó que és la traducció de la paraula grega parusia, que significa «presència», o millor dit, «arribada», és a dir, presència començada. En l'antiguitat es feia servir per designar la presència d'un rei o senyor, o també del déu al qual es rendeix culte i que regala als seus fidels el temps de la seva parusia. És a dir, que l'Advent significa la presència començada de Déu mateix. Per això ens recorda dues coses: primer, que la presència de Déu en el món ja ha començat, i està present d'una manera oculta; en segon lloc, que aquesta presència de Déu acaba de començar, encara no és total. La seva presència ja ha començat, i som nosaltres, els creients, els quals, per la seva voluntat, hem de fer-ho present al món. (J. Ratzinger)

D'aquí es poden desprendre dues idees: una que necessitem espavilar tots els nostres sentits per percebre aquesta presència amagada que posa llum en la tenebra. Una altra, que cada un de nosaltres som com "creadors" d'aquesta presència visible de Déu per als altres. Som carn lluminosa de Déu ... Però com? El mateix Cardenal Ratzinger ens diu:

És per mitjà de la nostra fe, esperança i amor com Déu vol fer brillar la llum contínuament en la nit del món. De manera que les llums que encenguem en les nits fosques d'aquest hivern seran alhora consol i advertència: certesa consoladora que «la llum del món» s'ha encès ja en la nit fosca de Betlem i ha canviat la nit (...); d'altra banda, la consciència que aquesta llum de Crist només pot -i només vol- il·luminar la nit del món a través de la llum que som nosaltres; la seva presència ja iniciada ha de seguir creixent per mitjà de nosaltres.

Silenci per escoltar, escolta per estimar de nou i amb més força...

Veniu, oh Déu, veniu,
És l'amor el qui us empeny vers nosaltres,
us precedeix la vostra veu
pronunciant inefablement el nostre nom.

Quan sento el meu ésser
sortit amorosament de la vostra paraula,
quan em crideu pel meu nom,
cap altra criatura
torna cap a vós el seu rostre en tot l'univers.
Quan us dic pel vostre nom,
no confoneu el meu accent amb cap altra criatura
en tot l'univers.

Silenci... i pregària del Parenostre

Cant: *Veniu, veniu, oh Emmanuel, / sou l'esperança
d'Israel / que en trist exili ací tothora / redempció de vós
implora. / Exulta! Exulta! Israel, a tu vindrà
l'Emmanuel.*

Lector: Veniu de nit
però en el nostre cor sempre és nit,
per això veniu sempre, Senyor.
Veniu en silenci,
però nosaltres mai no sabem què dir-vos,
per això veniu sempre, Senyor.

Cant: *Veniu, esclat del nostre hivern, / oh Saviesa de
l'Etern! / De vostra llum el món fretura / per retrobar-vos
dalt l'altura. / Exulta! Exulta! ...*

Lector: Veniu en la soledat,
però nosaltres sempre estem sols
per això veniu sempre, Senyor.
Veniu com a fill de la pau,
però nosaltres no sabem què és pau,
per això veniu sempre, Senyor.

Cant: *Veniu, oh Déu i etern Senyor, / que al Sinai, en l'antigor, /
lleï per al poble promulgàreu i en majestat us hi mostràreu. /
Exulta! Exulta! ...*

Lector: Veniu a alliberar-nos,
i nosaltres ens sentim esclaus,
per això veniu sempre, Senyor.
Veniu a buscar-nos,

i nosaltres sempre estem perduts,
per això veniu sempre, Senyor.

Cant: *Veniu, Aurora fulgurant, / i dissipeu el trist foscant;
/ sobre la mort deu-nos victòria / per cantar sempre dalt la
Glòria. / Exulta! Exulta! ...*

Lector: Veniu, llum que espanteu la foscor del cor, brilleu
enmig nostre i escampeu la boira de l'egoisme.
Veniu, pau serena, que anima el desil·lusionat,
guariu les nostres ferides i desenganys.
Veniu a socórrer els qui tenen por del matí,
perquè sense el vostre ajut
no podem emprendre el vol.
Veniu, amic sempre fidel,
i doneu-nos la mà malgrat la nostra infidelitat.
Veniu, vós que vau morir i vau ressuscitar
perquè nosaltres visquem.
Torneu a alliberar-nos dels nostres esclavatges.

Cant: *Veniu, oh Rei omnipotent, / d'antics oracles
compliment. / Veniu, refeu nostra flaqueza, / Déu eternal,
font de bonesa. / Exulta! Exulta! Israel, / a tu vindrà
l'Emmanuel. Amén.*

Feu-nos, Pare, el do de l'esperança...
sense l'esperança la fe seria només una il·lusió,
sense esperança, la caritat seria només una acció,
sense esperança, la justícia seria només una simple llei.
Feu-nos, Pare, el do de l'esperança...
sense l'esperança la humilitat es tornaria derrotisme,
sense esperança la paciència es tornaria fatalisme,
sense esperança la obediència seria servilisme.

Feu-nos, Pare, el do de l'esperança...
sense ella la fortalesa es tornaria esclavatge,
sense ella l'oració es tornaria simple evasió,
sense ella la solidaritat es tornaria cansament.

Feu-nos, Pare, el do de l'esperança...
renova el nostre cor...
...perquè preparem el Món Nou,
...perquè el nostre advent ens porti a un veritable Nadal,
...perquè Jesús arribi a néixer de ple en les nostres vides,
Ell que amb vós viu i regna en la unitat de l'Esperit Sant
Déu, pels segles dels segles. Amén.

